

Nr 42

Jordbruksutskottets betänkande i anledning av motioner angående Stora Sjöfallets nationalpark och Sjaunja fågelskyddsområde, m. m.**Motionerna**

I motionen 1973:788 av herr Nilsson i Agnäs (m) hemställs att riksdagen som sin mening ger Kungl. Maj:t till känna vad i motionen anförts om önskvärldheten av att upplösa Stora Sjöfallets nationalpark och att föra de delar av den som ännu inte skadats till andra nationalparker eller skyddsområden samt att Sjaunja fågelskyddsområde erhåller nationalparks ställning.

I motionen 1973:1411 av fru Mogård (m) hemställs att riksdagen hos Kungl. Maj:t anhåller om tilläggsdirektiv till naturskyddskommittén att skyndsamt utreda hur naturområden av oersättlig art skall kunna ges ett sådant skydd att de säkerställs för framtiden.

I motionen 1973:1438 av herrar Tobé (fp) och Ullsten (fp) hemställs att riksdagen hos Kungl. Maj:t begär att frågan rörande det fortsatta skyddet för Sjaunja fågelskyddsområde och Stora Sjöfallets nationalpark utreds, varvid de synpunkter som framförts i motionen beaktas.

Remissyttrandena

Utskottet har inhämtat yttranden över motionerna 1973:788 och 1973:1438 från naturvårdsverket, domänverket, länsstyrelsen i Norrbottens län och Svenska samernas riksförbund. Se bilaga till detta betänkande. Föreningen Argaladei har dessutom lämnat synpunkter beträffande motionerna.

Utskottet

Motionerna 1973:788 och 1973:1438 tar upp frågan om det fortsatta skyddet av Stora Sjöfallets nationalpark och Sjaunja fågelskyddsområde. I motionerna påtalas att Stora Sjöfallets nationalpark upprepade gånger utsatts för exploatering i samband med kraftverksutbyggnad. Stora delar av nationalparken befinner sig därför enligt motionärerna långt ifrån i sitt naturliga tillstånd. Det ifrågasätts i följd därav om Stora Sjöfallets nationalpark bör bestå i sin nuvarande omfattning. De södra delarna av nationalparken bör enligt motionerna kunna föras till Sareks nationalpark, medan återstående del föreslås bli avsatt såsom naturreservat.

Sjaunja utgör enligt motionen 1973:1438 ett av de sista tillflykts- och reproduktionsområdena för en rad sällsynta och utrotningshotade djurar-

ter. Området tål enligt motionen inte ytterligare störningar i form av t. ex. turism. Skotertrafiken anges vidare vara besvärande. Ett förbättrat skydd för området efterlyses, vilket lämpligen anges kunna åstadkommas genom att området görs till nationalpark.

I motionen 1973:788 föreslås att riksdagen nu uttalar sig för att områdena Stora Sjöfallet och Sjaunja disponeras på i motionen angivet sätt. Enligt motionen 1973:1438 bör frågan om det fortsatta skyddet av de båda områdena utredas med beaktande av de i motionen framförda synpunkterna.

De remissinstanser som hörts i anledning av nämnda motioner ifrågasätter ändrade bestämmelser för skyddet av åtminstone del av Stora Sjöfallets nationalpark. Statens naturvårdsverk upplyser också att verket sedan åtskilliga år övervägt lämpligheten av att Stora Sjöfallet består såsom nationalpark. Motivet härför har varit de ingrepp för vattenkraftutbyggnad som under årens lopp företagits. Till följd av ett riksdagsuttalande år 1969 (ABU 1969:52, rskr 1969:395) om bl. a. skyddsbehovet för vissa fjällområden erhöll naturvårdsverket året därpå Kungl. Maj:ts uppdrag att utreda de svenska fjällområdenas planmässiga användning inom ramen för modern naturvård. Verket anger som sin avsikt att i det sammanhanget ta upp frågan om nationalparkernas arrondering och har därför inte framlagt separat förslag om Stora Sjöfallets nationalpark.

Sjaunja fågelskyddsområde bör enligt naturvårdsverket och domänverket ges ett ökat skydd genom att området görs till naturreservat. Naturvårdsverket har i skrivelse till länsstyrelsen i Norrbottens län år 1968 föreslagit detta och anser att ett sådant beslut bör kunna fattas utan att man därmed ogynnsamt föregriper det slutliga ställningstagandet till fjällregionens planering. Svenska samernas riksförbund anser att önskemålet om bättre skydd för Sjaunja fågelskyddsområde bör kunna uppnås genom redan föreliggande möjligheter att begränsa den icke näringsbetingade snöskotertrafiken inom området.

Länsstyrelsen i Norrbottens län bedriver enligt vad som framgår av länsstyrelsens remissyttrande ett omfattande inventerings-, värderings- och förhandlingsarbete rörande Sjaunjaområdet. I avvaktan på resultatet härav har länsstyrelsen ännu ej prövat frågan om fågelskyddsområdets ombildning till naturreservat. Däremot har länsstyrelsen belagt merparten av området med ett förordnande om skydd för landskapsbilden jämlikt 19 § naturvårdslagen. Sjaunja är därmed enligt länsstyrelsen i princip lika starkt skyddat som många naturreservat och nationalparker, dock att det återstår att reglera jakt och fiske samt skotertrafik. Länsstyrelsen beräknar att nästa år ha utfört erforderligt utredningsarbete för att kunna reglera skotertrafiken i fjällområdena med stöd av lagen (1972:606) om körning i terräng med motordrivet fordon.

Utskottet får erinra om att fjällområdena utgör en sådan del av landet som i den pågående fysiska riksplaneringen ägnas särskild uppmärksamhet. Statens naturvårdsverk har såsom nämnts i det föregående sedan år 1970 ett uppdrag att utreda de svenska fjällområdenas planmässiga användning inom ramen för modern naturvård. För utredningsarbetet i

syfte att avgränsa vissa skyddsbehövande områden i fjällvärlden svarar enligt Kungl. Maj:ts beslut tidigare detta år förutom naturvårdsverket även planverket. De båda verken skall därvid samarbeta med berörda länsstyrelser och kommuner. Företrädare för bl. a. rennärigen bereds enligt beslutet tillfälle att medverka i detta planeringsarbete.

Frågan om hur skyddet av de områden som nu utgör Stora Sjöfallets nationalpark och Sjaunja fågelskyddsområde framdeles skall vara utformat faller enligt utskottets mening inom ramen för nyssnämnda utredning om fjällområdena.

I vad gäller Sjaunja kan enligt vad som framkommit vid utskottsbehandlingen nuvarande utveckling av turismen leda till att ett antal sällsynta djurarter riskerar att bli utrotade. Utskottet anser det därför angeläget att frågan om skyddet av Sjaunjaområdets natur behandlas med förtur. Det måste anses vara ett riksintresse att åstadkomma ett tillfredsställande skydd för detta område med dess speciella djurliv. Sådana skärpta skyddsregler bör införas att bl. a. friluftslivet i området kan kanaliseras och hållas under kontroll. Utskottet utgår från att skotertrafiken inom Sjaunjaområdet snarast blir föremål för reglering med stöd av den särskilda lagen härom. I den mån skärpta skyddsbestämmelser leder till minskade möjligheter till jakt och fiske för befolkningen i och intill Sjaunja bör eftersträvas att ge denna befolkning alternativa möjligheter till jakt och fiske.

Motionerna 1973:788 och 1973:1438 bör enligt utskottets mening överlämnas till statens naturvårdsverk för att tas under övervägande i samband med fullgörandet av förut nämnda utredningsuppdrag rörande fjällområdena. Därvid bör beaktas vad utskottet i det föregående anfört om behovet av snabba åtgärder till förbättrat skydd av Sjaunjaområdet.

I motionen 1973:1411 framhålls att syftet med att avsätta nationalparker är att bevara orörd natur. Det är enligt motionären två ibland motstridiga mål som man vill uppnå genom nationalparksinstitutet, nämligen dels att bevara områden där flora och fauna kan leva så långt möjligt oberoende av mänsklig påverkan, dels att ge människorna tillfälle att uppleva orörd, ofta storslagen natur. Hotet mot nationalparkerna har enligt motionen växt genom användningen av moderna transportmedel. Motionären nämner en rad åtgärder som skulle kunna bidra till att bättre bevara nationalparkerna. Bl. a. förordas ett starkare rättsligt skydd. Naturvårdskommittén bör enligt motionen erhålla tilläggsdirektiv att skyndsamt utreda hur naturområden av oersättlig art skall kunna ges ett sådant skydd att de säkerställs för framtiden.

Utskottet får erinra om att enligt naturvårdslagen (1964:822) nationalparker avsätts i syfte att bevara större sammanhängande område av viss landskapstyp i dess naturliga tillstånd eller i väsentligen oförändrat skick. Kungl. Maj:t eller myndighet som Kungl. Maj:t bestämmer äger för varje särskild nationalpark meddela de föreskrifter som befinns erforderliga för att trygga ändamålet med nationalparken. Härav följer att föreskrifterna kan skilja sig mellan olika nationalparker. Bestämmelserna

kan vidare ändras om det på grund av ändrade förhållanden befinns motiverat för att trygga ändamålet med nationalparken.

Såsom nämns i föreliggande motion har naturvårdskommittén i uppdrag att granska de nuvarande skyddsformerna för naturområden. Detta ingår som en del i uppdraget att se över hela naturvårdslagen. Utskottet utgår från att kommittén vid sin prövning av skyddsformernas ändamålsenlighet tar upp även de i motionen 1973:1411 angivna frågorna. Motionen bör därför inte föranleda någon riksdagens vidare åtgärd.

Utskottet hemställer under återopande av det anförda

att riksdagen

1. anhåller att Kungl. Maj:t överlämnar motionerna 1973:788 och 1973:1438 jämte däröver avgivna remissyttranden till statens naturvårdsverk för beaktande i samband med pågående utredning om de svenska fjällområdena,
2. lämnar motionen 1973:1411 utan åtgärd.

Stockholm den 30 oktober 1973

På jordbruksutskottets vägnar

NILS G. HANSSON

Närvarande: herrar Hansson i Skegrie (c), Mossberger (s), Persson i Skänninge (s), Antby (fp), Hedin (m), Hedström (s), Jonasson (c), Magnusson i Tanum (s), fru Anér (fp), herrar Augustsson (s), Larsson i Borrby (c)*, fru Lindberg (s), herr Takman (vpk)*, fru Theorin (s) och herr Leuchovius (m).

*Ej närvarande vid betänkandets justering.

Yttranden över motionerna 1973:788 och 1973:1438

Statens naturvårdsverk (1973-03-13)

Sedan Stora Sjöfallets nationalparks tillkomst år 1909 har området varit föremål för en rad ingrepp för vattenkraftutbyggnad. Det kan därför ifrågasättas om det är lämpligt att behålla området som nationalpark. Statens naturvårdsverk hemställde 1969-04-24 hos ett antal myndigheter och organisationer om synpunkter på frågan huruvida det alltså fanns skäl att bibehålla nationalparken. De därvid framkomna synpunkterna var i korthet följande.

Svenska Samernas Riksförbund ansåg att nationalparken ej längre borde bestå. Som alternativ till nedläggandet föreslog förbundet bibehållanden nationalparksstatus under förutsättning att reglementet ändrades i enlighet med Padjelanta nationalparks bestämmelser.

Stor enighet rådde i övrigt beträffande skyddsvärdet hos de av regleringarna opåverkade delarna av nationalparken. *Vetenskapsakademien* hävdade att området söder om Stora Luleälv borde tillföras Sareks nationalpark, medan den norra delen tillsammans med bl. a. Sjaunja föreslogs bilda en ny nationalpark. Inom denna, eller alternativt som separat del, borde Kebnekaise-området ingå. *Domänverket* anslöt sig till åsikten att Stora Sjöfallets nationalpark skulle uppdelas i två områden, men föreslog att innan slutligt ställningstagande togs i varje fall frågorna om Kaitumsjöarnas reglering och Sjaunjas framtida status skulle lösas. Även *länsstyrelsen i Norrbottens län* ansåg att Stora Sjöfallets nationalpark borde delas upp, varvid de opåverkade avsnitten av den norra delen tillsammans med Sjaunja borde överföras till naturreservat. *Svenska Turistföreningen* föreslog en översyn av samtliga nationalparker i Norrbottens län innan eventuella utslutningar ur Stora Sjöfallets nationalpark diskuterades. Enligt *Svenska Naturskyddsföreningens* åsikt borde parkens skydd bestå i nuvarande form tills vidare. Frågan om Sjaunjas framtid föreslogs bli löst innan förändringar i nationalparkens status ifrågasattes. *Gällivare kommun* slutligen anförde som sin mening att nationalparken borde kvarstå, dock under förutsättning att bl. a. ett helt nytt reglemente upprättades för parken, vilket i princip skulle innehålla mjukare bestämmelser.

Till följd av i riksdagen väckta frågor om bl. a. skyddsbehovet för vissa fjällområden (motionerna I:869 och II:1017 1969) erhöll statens naturvårdsverk 1970-02-06 Kungl. Maj:ts uppdrag att utreda de svenska fjällområdenas planmässiga användning inom ramen för modern naturvård. Verket avser att i detta sammanhang ta upp frågan om nationalparkernas arrondering och har därför ej framlagt separat förslag rörande Stora Sjöfallets nationalpark grundat på ovan redovisade synpunkter om områdets framtida ställning. Naturvårdsverket anser därför att förevarande motioner i avvaktan på utredningens slutförande ej bör föranleda annan åtgärd än att de överlämnas till verket att beaktas i dess utredning.

Beträffande Sjaunja fågelskyddsområde anser naturvårdsverket att ett utökad skydd i form av naturreservat är angeläget eftersom det ger möjlighet att reglera och kanalisera bl. a. friluftslivet i området. Avsättandet av Sjaunjaområdet som naturreservat, vilket naturvårdsverket föreslagit i skrivelse till länsstyrelsen i Norrbottens län 1968-05-21, torde också kunna genomföras utan att man därmed ogynnsamt föregriper det slutliga ställningstagandet för fjällregionens planering.

Domänverket (1973-03-19)

Domänverket delar motionärernas uppfattning att Stora Sjöfallets nationalpark och de naturvärden som skyddsbestämmelserna avsåg att bevara allvarligt har skadats genom de upprepade regleringsåtgärderna. Det vattenfall som givit nationalparken dess namn och som lockat de flesta besökarna har praktiskt taget eliminerats. Regleringsåtgärderna har även i övrigt berört områden som ansetts särskilt skyddsvärda. Det förhållandet att en nationalpark bär namn efter ett genom svårartade ingrepp förstört vattenfall utgör dessutom en belastning för nationalparkstanken. Stora delar av nationalparken har emellertid behov av fortsatt skydd varför en ändring av missförhållandena beträffande områdets namn och status bör ske i form av en omdisposition.

Verket delar också uppfattningen att för Sjaunja fågelskyddsområde krävs ett bättre skydd främst mot störningar från den tilltagande snöskotertrafiken. Detta ytterligare skydd är brådskande och bör erhållas genom ombildning till naturreservat. Förslag härom har tillställts länsstyrelsen i Norrbottens län från statens naturvårdsverk.

Frågan om naturvärden inom de svenska fjällområdena togs upp i riksdagen bl. a. år 1969 (motioner I:869 och II:1017, ABU 52, rskr 395). Med anledning av riksdagens beslut uppdrog Kungl. Maj:t den 6 februari 1970 åt statens naturvårdsverk att efter samråd med berörda myndigheter, bl. a. domänverket, utreda de svenska fjällområdenas planmässiga användning inom ramen för modern naturvård. I samband härmed torde också frågan om den framtida dispositionen av Stora Sjöfallets nationalpark och ombildandet av Sjaunja fågelskyddsområde till naturreservat tas upp.

Mot bakgrund av vad som anförts i det föregående anser verket att någon ytterligare åtgärd från riksdagens sida i anledning av motionerna 1973:788 och 1438 ej behövs.

Länsstyrelsen i Norrbottens län (1973-04-26)

Frågan om Stora Sjöfallets nationalparks framtida status har av statens naturvårdsverk tagits upp till behandling redan under år 1969. I skrivelse till länsstyrelsen den 24 april 1969 anhöll verket om synpunkter i ärendet.

Länsstyrelsen pekade därvid i yttrande den 27 juni 1969 på de för nationalparken ogynnsamma regleringar och kraftverksbyggen som i flera omgångar pågått sedan år 1927. Ifrågavarande arbetsföretag, som drabbat Suorvasjöarna, Stora Sjöfallet, Vietasområdet och Langas, har så till den grad omändrat eller skadat naturen att grunden för avsättandet som nationalpark och syftet med fredningen numera i stor utsträckning starkt kan ifrågasättas.

De områden inom nationalparken som fortfarande är relativt opåverkade har dock fortfarande kvar ett obestridligt värde ur naturvårdssynpunkt. Framför allt har tillkomsten av den nya vägen mot Ritsem medfört en betydande ökning av parkens värde sett från den sociala naturvårdens sida. Med hänsyn till bland annat detta har länsstyrelsen och senare även kommunen då frågan varit uppe till behandling framfört synpunkter på att nationalparken norr om Luleälvens vattendrag bör ombildas till ett naturreservat för friluftsliv och turism. De delar av parken, som ligger söder om Lule älvs vattendrag och som fortfarande är oskadade, torde däremot med fördel kunna sammanläggas med Sareks nationalpark med för denna park gällande skyddsföreskrifter.

Länsstyrelsen som anser att sådana åtgärder är motiverade är beredd

att vid tillfälle på nytt aktualisera frågan hos statens naturvårdsverk och domänverket.

Vad beträffar det inom till Stora Sjöfallets nationalpark angränsande Sjaunja fågelskyddsområde är detta sedan några år tillbaka föremål för omfattande inventerings-, värderings- och förhandlingsarbete. Om skyddet skall förstärkas inom ett område är det enligt länsstyrelsens uppfattning av största vikt att få grepp om vilka arbetsföretag eller störningar i annan form som kan tänkas reducera eller skada naturvårdet. Vidare är det givetvis angeläget att kartlägga de områden eller definiera de faunistiska skyddsobjekt som är i behov av frednings- eller vårdåtgärder. Med det pågående arbetet hoppas länsstyrelsen kunna tillgodose behovet av underlagsmaterial för ett mer definitivt ställningstagande senare.

Redan nu torde emellertid kunna konstateras att om man bortser från renskötseln synes det endast vara ringa mänsklig verksamhet som pågår inom huvuddelen av fågelskyddsområdet. Störningarna därest de förekommer torde därför knappast kunna anses vara av en sådan omfattning att akuta och oöverlagda skyddsrestriktioner skulle behöva tillgripas innan ovan anförda arbete slutförts.

För att kunna få en ändamålsenlig naturvårdsverksamhet inom ifrågavarande område och för att tills vidare i avvaktan på ytterligare resultat från pågående fjällplaneringar ge området ett nöjaktigt naturskydd har länsstyrelsen belagt merparten av fågelskyddsområdet med ett förordnande jämlikt 19 § naturvårdslagen. Enligt länsstyrelsens beslut av den 24 mars 1972 är det numera förbjudet att utan länsstyrelsens tillstånd:

1. Uppföra ny eller ändra befintlig byggnad för att tillgodose ett väsentligt annat ändamål än det vartill byggnaden tidigare varit använd. Härifrån undantages för skogsbruket, jordbruket, yrkesfisket och renskötseln erforderlig mindre driftsanläggningar. Driftsanläggning, vilken avser övernattningsändamål är dock tillståndspliktig.

2. Framdraga ledning.

3. Uppföra luftmast.

4. Bedriva sådan täktverksamhet som ej omfattas av tillståndsplikt enligt naturvårdslagen eller utföra andra schaktningsarbeten.

5. Anordna permanenta upplag.

6. Avverka enstaka barrträd eller grupper av barrskogsbestånd, dock med undantag för sådan rätt som i särskild ordning upplåtits av kronan. Häri inbegripes ej heller husbehovsavverkning som kan komma i fråga på enskild mark.

Enligt länsstyrelsens uppfattning har därigenom bestämmelser syftande till skydd inom fågelskyddsområdet meddelats i en sådan omfattning att all ej önskvärd exploatering inom området numera kan förhindras eller regleras. I princip är fågelskyddsområdet i dag lika starkt skyddat som många naturreservat och nationalparker.

Vad som möjligen återstår beträffande skyddsfrågorna är en eventuell reglering av jakt och fiske samt skotertrafik. Dessa sistnämnda aktiviteter berör inte enbart samtliga medlemmar i två samebyar utan även minst 5 000 fritidsfiskare och jägare från områden där friluftaktiviteter närmast är ett livsvillkor.

Det torde stå klart att man inte utan vidare gör drastiska inskränkningar i de rättigheter som sedan länge tillförsäkrats så många och så olika nyttjanderättsinnehavare.

I hithörande frågor har förts förhandlingar vid skilda tillfällen och någon antagbar lösning på dessa frågor har ännu inte gått att få.

Beträffande reglering av skotertrafiken är detta en fråga som med

fördel bör lösas i samband med tillämpningen av den nya lagen om körning i terräng med motordrivet fordon (SFS 1972:606). Länsstyrelsen vill i detta sammanhang erinra om det omfattande förarbete av utrednings- och inventeringskaraktär som i länsstyrelsens regi håller på att utföras i syfte att ta fram fakta- och beslutsunderlag beträffande snöskotertrafiken.

Genom utredningsarbetet — som beräknas kunna fullföljas under nästkommande år — kommer länsstyrelsen att få en bättre grund att stå på för bedömningen av frågan om hela fjällregionens skydd och utnyttjande för översnöfordon.

Sammanfattningsvis får länsstyrelsen framhålla att skyddet beträffande Sjaunja med hänsyn till områdets storlek och fredningsfrågans komplexa natur för närvarande får anses som nöjaktigt utformat.

Frågan om fågelskyddsområdets ombildning till naturreservat har ännu ej prövats av länsstyrelsen.

Enligt länsstyrelsens uppfattning är området numera inte i första hand i ett akut behov av skydd utan snarare av omfattande aktiva vård- och tillsynsåtgärder. Överslagsmässigt kan behovet skattas till minst 2 000 dagsverken per år under en första uppbyggnadsperiod. Därefter torde man få räkna med en snabb ökning av arbetskraftsbehovet.

Motivet för att göra fågelskyddsområdet till ett naturreservat skulle i så fall numera inte vara att i första hand förse området med ytterligare restriktioner utan fastmera att med praktisk verksamhet säkerställa och i väl avvägda former utveckla områdets turistiska, rekreativa och kulturellt vetenskapliga naturvärden. Med en sådan inriktning på verksamheten skulle även syftet uppnås med att bereda ett flertal arbetslösa samer och övrig fjällbefolkning varaktigt arbete.

Vad så slutligen Stora Sjöfallets nationalpark beträffar, bör området norr om Lule älvs vattendrag ombildas till ett friluftreservat med länsstyrelsen som ansvarig förvaltare samt området söder om nämnda vattendrag få uppgå i Sareks nationalpark.

Svenska samernas riksförbund (1973-04-02)

Svenska Samernas Riksförbund har i tidigare sammanhang framhållit att tillskapandet av nationalparker, som synes vila på samma tankegångar som de nordamerikanska parkerna, har inneburit intrång i samernas rättigheter, intrång som icke i vederbörlig ordning blivit kompenserade. Detta gäller bl. a. för samernas jakträtt och delvis även för möjligheterna att utnyttja rätten till fiske.

Riksförbundet har, med anledning av skrivelse från naturvårdsverket den 24 april 1969 angående Stora Sjöfallets nationalparks framtida status, i yttrande den 25 augusti 1969 till naturvårdsverket sammanfattningsvis anfört:

”Ur samernas synpunkt synes Stora Sjöfallets nationalpark ej längre böra bestå.

Samerna har mycket stor anledning befara, att ett nedläggande av Stora Sjöfallets nationalpark kommer att utlösa ”krav” på någon ny fjällnationalpark. Samerna, visa av gjorda erfarenheter, har anledning att kraftigt bestrida alla dylika framstötter. Samerna yrkar, därest Stora Sjöfallets nationalpark likväl består, på införande av Padjelantabestäm- melser i denna park.”

I motionen 1973:1438 anförs att genom kraftverksutbyggnad och andra exploateringar Stora Sjöfallets nationalpark ”mist sitt värde som naturvårdsobjekt”.

I samma motion anförs angående Sjaunja fågelskyddsområde att ett

bättre skydd krävs för detta område och att området därför lämpligen bör bli nationalpark. Därvid anføres att "Samernas rättigheter inskränks inte genom att området görs till nationalpark". Som en beskrivning av hitintills gällande förhållanden är det anförda, som ovan visats, icke riktigt. För det fall det däremot kan tagas till intäkt för att det framgent icke skall göras inskränkningar i samernas rättigheter i hithörande frågor får riksförbundet med instämmande hänvisa till det anförda.

Riksförbundet får i detta sammanhang hänvisa till de möjligheter som enligt 1 § lag om körning i terräng med motordrivet fordon (SFS 1972:606) finns för länsstyrelse att begränsa snöskotertrafik inom ett område.

Sammanfattningsvis får riksförbundet anföra att skäl för bibehållande av nationalparksstatus för Stora Sjöfallet med nuvarande bestämmelser icke synes föreligga varför Padjelantabestämmelser bör införas och att det i motionerna 1973:788 och 1438 anförda önskemålet att införa bättre skydd för Sjaunja fågelskyddsområde synes kunna uppnås genom redan föreliggande möjligheter att begränsa den icke näringsbetingade snöskotertrafiken inom området. Innan några eventuella förändringar vidtages skall kontakt tagas med berörda samebyar och riksförbundet.

